

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra DE TO PEBLINGE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 323. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262235200/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

han sine Øine og da han saa havde seet sig lidt om, saa var det første Ord, han sagde: »Jeg fik dem dog alle Fem.« Jeg kunde da nok begribe, at han talte noget vildt! Saa kom der nogle Flere til og saa tog jeg ham ved den ene Arm og fulgte ham herhid. Jeg kan troe, at hans store, side Kjole har hjulpet ham og, næst Guds naadige Villie, frelst ham ud af denne store Fare for at slaae sig reent ihjel; thi Vinden oppustede Kjolen, ligesom naar det blæser i et Seil og bar ham op, saa han ikke faldt saa hurtigt ned, som ellers vilde skeet, men dalede, ligesom en Ravn kan lade sig dale paa sine Vinger. Og saa førte ogsaa Vorherres Haand ham lige ned i mit høie Læs af Riisqviste, hvilket tog af i Faldet. Men alligevel er det jo et sandt Mirakel, at han nu staaer her sund og frisk og kan baade gaae og mæle!»

Moder Kordt hørte ikke meget af denne venlige Beretning om Sønnens vidunderlige Frelse; hun havde bestandig ufravendt seet paa *Martin* og knælende holdt ham i sine Arme. Nu reiste hun sig op, idet hun sukkede: »Gud i Himlen være priset og lovet og takket i Evighed!« tog Drengen ved Haanden og førte ham hjem med sig, medens de Andre alle gik hver til sin Dont. Det Første de ved Indtrædelsen i Stuen bleve vaer, det var *Hans Jørgen*, der ganske bleg og forgrædt havde sat sig paa Gulvet i den mørkeste Krog, han havde kunnet finde. Ved Moder Kordts og *Martins* Komme havde han hurtigt skjult sit Ansigt i begge sine Hænder, og en Gysen rystede hans Krop. Nu, tænkte han, nu bringe de hans Liig. — der er det! Men da hørte han *Martins* Stemme, der tiltalte ham

venligt; han slog Øinene op, — ja der stod *Martin* for ham! Knap vilde han tro sine egne Sandser. Han foer op som af en Drøm, fløi *Martin* om Halsen, trykkede og kyssede ham og bad ham med Taarer om Forladelse. Den Tilgivelse, som han bad om, erholdt han ogsaa strax og den eneste Hævn, som *Martin* tog over ham, var, at han holdt ham et Par Duer for Næsen og sagde: »Seer Du, nu fik jeg dem dog alle Fem!«

Men *Moder Kordt* var i Begyndelsen mere streng; hun holdt ham en skarp Formanings-Prædiken, der sluttede saaledes: »Naa, græd nu ikke meer, jeg troer nok, han har ikke gjort det af Ondskab; nu maa han betænke sig længere en anden Gang ved, hvad han gjør, og takke Gud, at det denne Gang faldt saa vel ud!« Dog hendes egen Glæde over *Martins* forunderlige Frelse og *Hans Jørgens* oprigtige og dybe Bedrøvelse gjorde, at ogsaa hun til- sagde ham Tilgivelse, ja lovede endog at fortie, hvad han havde gjort.

Formodentlig var Sagen dog samme Aften — maaskee ved andre Skolepeblinges Gisninger — blevet omtalt og paa den Maade kommet *Hans Jørgens* Fader for Øre; thi Søndag Morgen ganske tidlig kom Raadmanden meget høitideligt og gravitetisk ind til *Moder Kordt* for at bede hende om Forladelse paa Sønnens Vegne; ved hvilken Leilighed han tillige bemærkede, at han — som han med en ret artig Vittighed udtrykte sig —, »havde stillet *Hans Jørgen* for en *Birkeret* og ladet Dommen fuldbyrde af selve *Birkedommeren*, — som sidder bag Speilet!«

Til Højmesse samme Dag prædikede da *Martins*